

La Tria dels Professors

Curs 2016-17

Taller Literatures autobiogràfiques. Raquel Picolo

Viatge en el 600 verd, Gabriela Ricard

Els divendres quan arribava del cole, ja sabia el que havia de fer, preparar el bany per als germans petits, jugar una estona mentre la mare preparava el sopar i després mirar la tele, en blanc i negre, aquells programes per nens, “Els Xiripitiflauticos” o “La Valentia, el Capitán Tan i el Locomotoro”, fins que sortia la colla menuda que cantava: “vamos a la cama que hay que descansar, para que mañana podamos madrugar...”

Tots tres ja estem llestos. Els trastos al rebedor i jo amb el pot de vidre, d’alguna conserva, ple d’aigua i el peix de color taronja.

Els germans ja porten el pijama posat, estan cansats i criden. La mare obre la porta de fusta fosca amb el mànec d’acer i sortim tots al replà del 7è pis. Pico el botó de l’ascensor i quan arriba, obro la porta i li dic al germà gran que l’aguanti oberta, sense por que algú altre el demani perquè a aquelles hores de la nit pocs veïns pugen o baixen. La mare em crida i vaig a buscar l’equipatge per al cap de

setmana. No deixo el pot de vidre amb el peix, que malgrat els moviments, està estàtic i sembla adormit.

Tot esperant dins la porteria i mirant el peix de color taronja, sento el sereno que pica amb el pal i va donant l'hora. La mare arriba amb el 600 verd i carreguem. Els dos germans darrere, la mare al volant amb els cascos posats escoltant les seves músiques que la transporten a mons desconeguts, i jo de copilot d'avituallament.

Pels carrers quasi no hi ha cotxes, i tot agafant la Meridiana arribem a l'autopista que ens porta cap a la Costa Brava. Estic ben atenta, quieta, sense moure'm, aguantant tot el muntatge musical, l'aparell de cassetes i els cables dels auriculars de la mare que s'aguanten pels pès. De tant en tant, la cinta s'enganxa i l'haig de treure i amb un boli tornar-la a enrotllar.

De cop i volta, un gran xivarri a la part del darrera. Els germans que s'han començat a barallar no sé per què. Ja sabem el que hem de fer, baixar les finestres i esperar que amb el fred es tornin a dormir.

Puig Rumí, 21 d'abril de 2017